

Komentarz orzecznicy do Kodeksu Sprawiedliwości

(stan na 1 lipca 2019 roku, wydanie 1)

Wojciech Hergemon*

*Jego Arcyksiążęca Wysokość Wojciech Hergemon herbu Toga. W Księstwie Sarmacji od 2004 roku. Doktor netowy (Sarmacja), doktor rehabilitowany (Ciprofloksja). Autor licznych prac naukowych z zakresu finansów, ekonomii oraz prawa w polskich mikronacjach. Wielokrotny asesor Trybunału Koronnego (Sarmacja), długoletni Sędzia Straży Tradycji (Ciprofloksja), kolejno Dziekan Wydziału Prawa, Dziekan Wydziału Prawa i Farmacji, Dyrektor Hogwartu (dawniej Wydział Prawa i Farmacji) na Uniwersytecie im. Krzysztofa Putry (Ciprofloksja), profesor nadzwyczajny Uniwersytetu im. Krzysztofa Putry, wykładowca Teutońskiej Akademii Medycznej, w przeszłości wykładowca Uniwersytetu w Bytowie (Sarmacja), członek Akademii Sclawińskiej (Sarmacja). Wielokrotnie Namiestnik Marchii Teutońskiej lub Regent Królestwa Teutonii, poseł na Sejm, minister w Rządzie Księstwa Sarmacji.

Spis treści

wstęp	3
rozstrzyganie niedających się usunąć wątpliwości	4
wymiar kary (współmierność i dolegliwość)	5
art. 12. [zakaz zbliżania się]	8
art. 36 [recydywa]	9
art. 39 [przedawnienie]	10
art. 40 ust. 1 pkt 1 [podejmowanie działań mających na celu pozbawienie niepodległości, oderwanie części obszaru lub zmianę środkami bezprawnymi konstytucyjnego ustroju]	11
art. 40 ust. 1 pkt 2 [podejmowanie działań zmierzających do usunięcia organu]	12
art. 40 ust. 1 pkt 3 [klonowanie]	13
art. 40 ust. 1 pkt 8 [omijanie kary więzienia]	14
art. 40 ust. 1 pkt 9 [umożliwianie więźniowi lub banicji wypowiedzenia się]	15
art. 40 ust. 1 pkt 12 [dokonanie bez odpowiedniego umocowania zmiany w infrastrukturze]	16
art. 40 ust. 1 pkt 13 [kwalifikowana forma czynów z art. 43 ust. 1 pkt 2–4 i 8]	17
art. 40 ust. 1 pkt 14 [prowadzenie agitacji wyborczej (referendalnej)]	18
art. 41 ust. 1 pkt 1 [bezprawne wywieranie wpływu na organ władzy publicznej]	19
art. 41 ust. 1 pkt 7 [przywłaszczanie tytułu, herbu, władztwa]	20
art. 42 ust. 1 pkt 1 [znieważanie Króla, Sarmacji, Narodu]	22
art. 42 ust. 1 pkt 5 [tytułowanie osoby trzeciej nienależnym tytułem]	24
art. 43 ust. 1 pkt 3 [pomawianie innej osoby]	25
art. 43 ust. 1 pkt 4 [znieważanie innej osoby]	29
art. 43 ust. 1 pkt 5 [podszywanie się pod inną osobę]	31
art. 43 ust. 1 pkt 9 [złośliwe niepokojenie innej osoby]	32
art. 43 ust. 1 pkt 10 [posługiwanie się realnymi danymi osoby, która tego sobie nie życzy]	33

wstęp

Krótko po wydaniu Komentarza do Kodeksu postępowania przed Trybunałem Koronnym zacząłem myśleć o potrzebie skomentowania Kodeksu Sprawiedliwości. Byłaby to jednak praca żmudna i w dużej mierze powielająca realne komentarze do Kodeksu karnego, a nadto częściowo zbędna – wiele przepisów nie było do tej pory stosowanych.

Jednocześnie od lat dostrzegałem problem trudnego dostępu do orzeczeń Trybunału. W zasadzie powoływanie się na historyczne rozstrzygnięcia jest wyjątkowo rzadko, a i w linii orzeczniczej czasami widoczne są niekonsekwencje, będące zapewne brakiem wiedzy o wcześniejszych rozwiązaniach.

Tak powstał pomysł na Komentarz orzeczniczy będący swego rodzaju odpowiednikiem realnego LEXa. Na potrzeby 1 wydania, które czytelnik ma przed sobą, dokonano analizy wszystkich orzeczeń w sprawach karnych dostępnych w archiwum Trybunału. Być może kiedyś kolejne wydanie zostanie poszerzone także o starsze orzeczenia.

Komentarz zawiera *de facto* głównie streszczenia wyroków – tezy. Zależnie od treści uzasadnienia teza stanowi jego fragment bez lub z modyfikacjami lub też jest swoistym streszczeniem opinii Trybunału.

Wszystkie orzeczenia zostały przypisane do konkretnych przepisów Kodeksu Sprawiedliwości (a także przy braku przepisów – do konkretnych zagadnień) wraz z linkowaniem do pełnej treści orzeczenia. Gorąco zachęcam do zapoznawania się z pełną treścią. W nielicznych przypadkach pozwoliłem sobie dodać kilka słów własnego komentarza.

Liczę, że niniejszy komentarz będzie pomocny dla wszystkich osób związanych z działalnością Trybunału, a także stanowić będzie ciekawą lekturę dla tych, którzy orzecznictwo chcą prześledzić po prostu z ciekawości.

rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości

Sarmackie ustawodawstwo nie wprowadziło przepisu wprost regulującego kwestię rozstrzygnięcia wątpliwości w sprawie karnej. Intuicyjnie stosuje się zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 realnego Kodeksu postępowania karnego, tj. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Niżej orzecznictwo związane ze wskazaną kwestią.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 26 listopada 2017 roku \(TK K 17/10/30A\)](#)

Teza:

Trybunał podkreśla, że rozpoznając sprawę karną nie jest władny dokonać wiążącej *erga omnes* wykładni zastanego nieporządku legislacyjnego, a wykładni dokonuje jedynie *in concreto*, na potrzeby postępowania karnego. Trybunał zdecydowania broni najlepszych tradycji Sarmacji jako państwa przyjaznego obywatelom, a nadto opiera się na realnym dorobku prawa, jedyną możliwą wykładnią było przyjęcie stanu prawnego korzystniejszego dla uczestnika.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 13 listopada 2017 roku \(TK K 17/10/30B\)](#)

Teza:

Wątpliwość co do intencji organu stanowiącego prawo i treści obecnie obowiązującego przepisu, należało zatem rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

wymiar kary (współmierność i dolegliwość)

Kodeks sprawiedliwości nie zawiera przepisu wprost ustalającego zasady wymierzania i określania przez Trybunał wymiaru kar. Nie ulega jednak najmniejszej wątpliwości, że skoro ustawodawca przewiduje przy wszystkich czynach zabronionych kary widełkowe, to Trybunał winien jakimiś zasadami w tym zakresie się kierować. Intuicyjnie stosuje się rozwiązania z realnego Kodeksu karnego, który omawiane kwestie reguluje w art. 53.

Art. 53. Zasady i dyrektywy wymiary kary

§ 1. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

§ 2. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Niżej zaprezentowały zostały tezy sarmackiego orzecznictwa dotyczące wymiaru kary (jej współmierności i dolegliwości).

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 20 maja 2019 roku \(K 8/19\)](#)

Teza:

Brak poszanowania dla prawa i systematyczne jego łamanie stanowi przesłankę do orzeczenia kary w najwyższym wymiarze, tak aby oskarżonego izolować od społeczeństwa tak długo, jak to możliwe.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/08/13\)](#)

Teza:

Ponad to Oskarżony w czasie trwania procesu oświadczył, że nie żałuje czynu, który popełnił, co świadczy o tym, że Oskarżony z premedytacją wypowiedział zdanie, o które go oskarżono i w efekcie skazano. Jednak mimo niepodważalnej winy Trybunał Koronny postanowił przychylić się do wniosku Prefektury i wymierzyć niższą karę, niż maksymalnie za ten czyn przewiduje Kodeks Sprawiedliwości. Trybunał docenia wcześniejszą niekaralność.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 22 kwietnia 2017 roku \(TK K 17/04/06\)](#)

Teza:

Trybunał wziął pod uwagę staż zamieszkiwania w Sarmacji przez Oskarżonego, fakt, że jest on stosunkowo młodym mieszkańcem oraz wcześniejszą niekaralność. Trybunał wziął też pod uwagę, że Oskarżony sprawuje funkcję Posła, co niejako determinuje obowiązek bardziej

starannego upewniania się co do prawdziwości stawianych przez niego tez na forum parlamentu. Niemniej Trybunał wziął również pod uwagę fakt, że Wnioskodawca pełni funkcję asesora Trybunału Koronnego. Funkcję, która jako jedna z nielicznych w Sarmacji wymaga nieposzlakowanej opinii. Czyn oskarżonego jest więc tym bardziej godny krytyki i tym bardziej potencjalnie szkodliwy, że dotyczy wykonywania przez Wnioskodawcę funkcji asesora, a więc zajęcia, dla którego niezbędne jest posiadanie zaufania opinii publicznej oraz autorytetu, zaś sugestie złamania prawa bezsprzecznie podważają zarówno owo zaufanie jak i autorytet. Trybunał, mając na względzie powyższe oraz biorąc pod uwagę jej walor edukacyjny uznał, że o warunkowym zawieszeniu wykonywania kary nie może być mowy, jednocześnie uznając, że wymierzenie Oskarżonemu kary trzech miesięcy pozbawienia wolności będzie w jego przypadku karą zbyt surową.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 13 marca 2017 roku \(TK K 17/01/20\)](#)

Teza:

Trybunał wskazuje, że o charakterze określonych czynów opisanych w kodeksie przesądził ustawodawca, określając maksymalne zagrożenie karą. Zatem okoliczności powoływane przez Prefekturę, takie jak m.in. „forma rządów” nie mogą mieć wpływu na ocenę szkodliwości określonych zachowań. Szkodliwość czynu nie była znaczna, bowiem z uwagi na fakt odbywania kary pozbawienia wolności siła oddziaływania zachowania oskarżonego była nikła. Jednakże za koniecznością wymierzenia kary pozbawienia wolności przemawiała recydywa oraz dotychczasowe zachowanie oskarżonego. Stąd też w ocenie Trybunału kara 1 miesiąca pozbawienia wolności jest adekwatna.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 10 marca 2017 roku \(TK K 17/01/16\)](#)

Teza:

Jednak z racji tego, że oskarżony próbował osiągnąć efekt pośrednio, nie używając wprost zabronionych tytułów oraz na niską szkodliwość społeczną czynu (posługiwanie się tytułaturą jedynie w sygnaturze na forum), Trybunał odstępuje od wymierzenia wnioskowanej przez Prefekturę kary i postanawia o łagodniejszym wyroku, w postaci orzeczonej kary 3 tygodni więzienia.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 27 lutego 2017 roku \(TK K 16/12/03\)](#)

Teza:

Mając na uwadze przyznanie się oskarżonego w toku postępowania do zarzucanych mu czynów, jak również wyrażenie skruchy przedstawione w materiale dowodowym, Trybunał uważa wnioskowane przez Prefekturę Generalną wymierzenie najwyższego wymiaru kary w postaci banicji za niezasadne. Biorąc pod rozwagę nikły staż Oskarżonego, tak surowa kara nie pozwoliłaby na wypełnienie resocjalizacyjnej funkcji prawa.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 5 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/18\)](#)

Tezy:

1. Na wymiar kary wpływa postawa uczestnika, m.in. fakt braku karalności uczestnika, jego wcześniejsza propaństwowa postawa, a także współpraca na etapie postępowania karnego.
2. Możliwość złożenia oskarżonego z zajmowanego urzędu w związku z wymierzeniem mu określonej kary wpływa na jej dolegliwość i winna być uwzględniona przy ocenie współmierności kary do czynu.
3. Sama w sobie konieczność zarządzenia ponownych wyborów w związku z wymierzeniem oskarżonemu określonej kary nie ma znaczenia z punktu widzenia interesu społeczeństwa.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 28 października 2016 roku \(TK K 16/10/17\)](#)

Teza:

Brak skruchy oskarżonego jak i w pełni świadome działanie skutkuje koniecznością wymierzenia jednej z wyższych spośród możliwych kar.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 23 października 2016 roku \(TK K 16/10/04\)](#)

Teza:

Na wymiar kary wpływają okoliczności obciążające, takie jak motywacja sprawcy oraz brak skruchy po popełnieniu czynu, jak i okoliczności łagodzące, tj. przyznanie się do winy przez oskarżonego i jego dalszą współpracę przy ustalaniu okoliczności sprawy.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 18 września 2016 roku \(TK K 16/09/18\)](#)

Tezy:

1. To, że oskarżony nie popadał w ostatnim okresie w znaczący konflikt z prawem, a czyny mu zarzucane popełnił pod wpływem emocji stanowi okoliczność łagodzącą.
2. Kara dodatkowa grzywny może zostać zasądzona jedynie na rzecz Korony.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 22 sierpnia 2016 roku \(Korona vs Karol von Graudenz\)](#)

Teza:

Szkodliwość społeczna czynu oskarżonego jest znaczna i działał on w wyjątkowo złej wierze chcąc zagarnąć majątek i zaszczyty jakimi obdarzona jest osoba Magnuma von Graudenz, byłego i niezwykle dla Księstwa Sarmacji i Książęcych Sił Zbrojnych zasłużonego Hetmana.

art. 12. [zakaz zbliżania się]

1. Sąd może orzec zakaz zbliżania się do siebie dwóch osób, jeżeli przemawiają za tym zasady współżycia społecznego lub ochrona dobrostanu przynajmniej jednej tych osób, niezależnie od tego, czy działania tej osoby lub tych osób względem siebie wyczerpują znamiona przestępstw lub innych naruszeń dóbr chronionych prawem.
2. Zbliżaniem się jest, w szczególności, nawiązywanie bezpośredniego kontaktu przy użyciu poczty elektronicznej, komunikatora internetowego, serwisu społecznościowego, telefonu lub w inny sposób oraz zwracanie się bezpośrednio lub pośrednio albo czynienie jakichkolwiek odniesień w miejscach publicznych. Zbliżaniem się jest także podejmowanie tych działań wobec osób bliskich niezamieszkałych w Księstwie Sarmacji.
3. Jednakże, ochrona nie przysługuje w zakresie, w jakim działania, o których mowa w ust. 2 są ściśle i w sposób nierozwalny związane ze sprawowaniem funkcji publicznej lub ubieganiem się o pochodzącą z wyboru funkcję publiczną.
4. Sąd orzeka zakaz zbliżania się na okres od tygodnia do sześciu miesięcy, na wniosek strony lub Prefekta Generalnego albo z urzędu. Sąd może znieść zakaz przed upływem terminu na wniosek strony, jeżeli druga strona nie wnosi sprzeciwu.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/29B\)](#)

Teza:

Wysoki status społeczny obu stron postępowania oraz to, że ich wypowiedzi mają niebagatelny wpływ na standardy dyskursu publicznego, wysoki ładunek emocjonalny jaki każdorazowo niosą ze sobą sprawy takie jak ta, a także napięte relacje pomiędzy stronami uzasadniają skorzystanie z prawa przewidzianego w art. 12 ust. 4 i ustanowienie z urzędu zakaz zbliżania na maksymalny czas przewidziany w przepisach.

art. 36 [recydywa]

1. Popelnia czyn zabroniony w warunkach recydywy, kto będac uprzednio skazanym, ponownie popelnia czyn zabroniony zagrozony taką samą karą lub karą łagodniejszą.
2. Kto w warunkach recydywy popelnia czyn zabroniony zagrozony karą więzienia do trzech dni, podlega karze więzienia do siedmiu dni.
3. Kto w warunkach recydywy popelnia czyn zabroniony zagrozony karą więzienia do siedmiu dni, podlega karze więzienia do miesiaca.
4. Kto w warunkach recydywy popelnia czyn zabroniony zagrozony kary więzienia do miesiaca, podlega karze więzienia do trzech miesiecy.
5. Kto w warunkach recydywy popelnia czyn zabroniony zagrozony karą więzienia do trzech miesiecy, podlega karze więzienia do sześciu miesiecy lub banicji.
6. Kto w warunkach recydywy popelnia czyn zabroniony zagrozony karą więzienia sześciu miesiecy albo karą banicji, podlega karze banicji.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 13 marca 2017 roku \(TK K 17/01/20\)](#)

Teza:

Z uwagi na wymierzenie kary wyrokiem z dnia 28 października 2016 r. uczestnik działał w warunkach recydywy z art. 36 ust. 5. Drugi z powoływanych wyroków nie wpływa na zaostrenie odpowiedzialności, bowiem nie doszło do jego uprawomocnienia przed popelnieniem czynu.

art. 39 [przedawnienie]

1. Czyny zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji przedawniają się po upływie sześciu miesięcy.
2. Czyny zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy przedawniają się po upływie trzech miesięcy.
3. Czyny zabronione pod groźbą kary więzienia do miesiąca przedawniają się po upływie miesiąca.
4. Czyny zabronione pod groźbą kary więzienia do siedmiu dni przedawniają się po upływie siedmiu dni.
5. Bieg terminu przedawnienia wstrzymuje się na czas postępowania sądowego oraz w trakcie korzystania przez oskarżonego z immunitetu.

[Postanowienie Trybunału Koronnego z dnia 15 maja 2019 roku \(K 5/19\)](#)

Teza:

Nie ma wątpliwości, że przed dniem 6 maja 2019 roku karalność czynu zarzucanego oskarżonemu uległa przedawnieniu. W tym kontekście nieistotne jest, czy oskarżony zobowiązany był wykonać postanowienie Trybunału, któremu się nie podporządkował dnia 19 lutego, czy może dopiero 26 lutego 2019 roku. Nieistotne jest też, od kiedy dokładnie należy liczyć bieg terminu przedawnienia. Ważne jest za to, że postanowienie straciło moc najpóźniej z chwilą wydania wyroku, tj. 26 marca 2019 r., a tym samym, właśnie 26 marca 2019 roku jest ostatnim dniem, gdy oskarżony – hipotetycznie – mógł łamać prawo ignorując wydane postanowienie zabezpieczające. Mając na uwadze powyższe, karalność czynu zarzucanego oskarżonemu przedawniła się najpóźniej 26 kwietnia 2019 roku.

art. 40 ust. 1 pkt 1 [podejmowanie działań mających na celu pozbawienie niepodległości, oderwanie części obszaru lub zmianę środkami bezprawnymi konstytucyjnego ustroju]
Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest podejmowanie działań mających na celu pozbawienie Księstwa Sarmacji niepodległości, oderwanie od niego części obszaru lub zmianę środkami bezprawnymi konstytucyjnego ustroju Księstwa Sarmacji

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 grudnia 2016 roku \(TK K 16/11/10\)](#)

Teza:

Napisanie słów „Niech żyje wolne Królestwo Baridasu oraz IV Królestwo Sclavinii” nie było działaniem mającym na celu pozbawienie Księstwa Sarmacji niepodległości, oderwania od niego części obszaru lub zmianę środkami bezprawnymi konstytucyjnego ustroju Księstwa Sarmacji. W działaniu oskarżonego brak jest bezpośrednich czynów które w jakikolwiek sposób przyczyniłyby się do zarzucanych przestępstw.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 28 października 2016 roku \(TK K 16/10/17\)](#)

Teza:

Opublikowanie proklamacji powstania IV Królestwa Sclavinii i uzurpowania sobie tytułu Króla Sclavinii, nawet w sytuacji kiedy oskarżony nie podjął żadnych rzeczywistych działań mających na celu oderwanie wspomnianych terytoriów od Księstwa, wypełnia znamiona czynu zabronionego.

art. 40 ust. 1 pkt 2 [podejmowanie działań zmierzających do usunięcia organu]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest podejmowanie działań zmierzających bezpośrednio do bezprawnego usunięcia konstytucyjnego organu Księstwa Sarmacji.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 grudnia 2016 roku \(TK K 16/11/10\)](#)

Teza:

Umieszczenie na stronie nienależącej do systemu informatycznego Księstwa, „dekretu” samozwańczej Rady Regencyjnej Baridasu nie stanowiło bezpośrednich działań w rozumieniu art. 40. ust. 1 pkt 2, ponieważ poza publikacją wspomnianej treści, oskarżony w żaden sposób nie próbował zrealizować swoich zamiarów ani nie wyrządził żadnej realnej – chociażby najmniejszej – szkody względem władz Księstwa Sarmacji.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 23 października 2016 roku \(TK K 16/10/04\)](#)

Teza:

Bezprawne wtrącenie Księcia do więzienia z pewnością nie może wiązać się z całkowitym pozbawieniem go władzy książęcej i nie stanowi podjęcia działań zmierzających do bezprawnego usunięcia konstytucyjnego organu. Celem oskarżonego nie było trwałe usunięcie Jego Książęcej Mości z tronu.

art. 40 ust. 1 pkt 3 [kloning]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest posługiwanie się więcej niż jedną tożsamością w Księstwie Sarmacji w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo wprowadzenia w błąd innych osób lub organu władzy publicznej.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 9 maja 2019 roku \(K 4/19\)](#)

Teza:

Znamiona przestępstwa określonego w art. 40 ust. 1 pkt 3 wymagają wystąpienia umyślności po stronie oskarżonego, a więc zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa (oskarżony wie, że popełnia przestępstwo i chce je popełnić), albo chociaż ewentualnego (głównym zamiarem oskarżonego nie jest wprowadzenie popełnienia przestępstwa, ale ma on świadomość, że może je popełnić i godził się z tym). Ciężar dowodu umyślności ciąży wyłącznie na Prefekturze, która go w żaden sposób nie udowodniła..

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 22 kwietnia 2019 roku \(TK K 18/11/06A\)](#)

Teza:

Jeśli jedna osoba korzysta z kilku kont, składa wnioski o dofinansowanie dla młodych mieszkańców i dokonuje z nich wszystkich przelewów na jedno konto to kwoty te stanowią uzyskaną korzyść majątkową.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 26 listopada 2017 roku \(TK K 17/10/30A\)](#)

Teza:

Przepis art. 40 ust 1. pkt 3 penalizuje posługiwanie się więcej niż jedną tożsamością w Księstwie Sarmacji w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wprowadzenia w błąd innych osób lub organu władzy publicznej. Skoro oskarżony nic nie przelewał, to też nie uzyskał korzyści majątkowej *sensu stricte*. Rozważać można by jedynie hipotetycznie szerszej pojmowaną korzyść majątkową, przyjmując mianowicie wykładnię art. 18 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którą pieniądze należą się jedynie osobie, która przybyła po raz pierwszy (w sensie osoby fizycznej, a nie konta). Pomijając już trudności praktyczne jakie rodziłaby taka wykładnia – wobec przyjętego brzmienia art. 18 ustawy (w głosowanej treści) rozważania te pozostają bezprzedmiotowe.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 13 listopada 2017 roku \(TK K 17/10/30B\)](#)

Teza:

Dla przypisania przestępstwa z art. 40 ust. 1 pkt 3 niezbędne jest wykazanie następujących znamion: 1) wykazanie jakiegokolwiek korzyści majątkowej; 2) wprowadzenia w błąd innych osób lub organu władzy publicznej.

art. 40 ust. 1 pkt 8 [omijanie kary więzienia]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest naruszanie lub omijanie zakazów wynikających z kary więzienia, w szczególności zamieszczanie wypowiedzi w miejscu publicznym za pośrednictwem osoby trzeciej.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku \(TK K 16/11/08\)](#)

Tezy:

1. Kara więzienia ma na celu odizolowanie skazanego od społeczności Księstwa Sarmacji. Wynika to z obligatoryjnych składowych kary, która uniemożliwia skazanemu: wypowiedzanie się poza więzieniem oraz korzystanie z systemu informatycznego Księstwa Sarmacji. Wyjątkiem objęto jedynie korzystanie przez uwięzionego posła z prawa do oddania głosu w Sejmie, oraz prawa głosu w wyborach i referendach, a także prawa głosu w sądzie – jednak za każdorazową i uprzednią zgodą członka składu orzekającego.
2. Kanał irc #Baridas w sieci Mizure jest miejscem publicznym Księstwa Sarmacji, a co za tym idzie zabronione jest zabieranie przez odbywających karę więzienia głosu na tym kanale, co zarzucono oskarżonemu. O ocenie przedmiotowego kanału jako miejsca publicznego przesądza w opinii Trybunału jego oficjalny charakter. Kanał jest promowany na stronie głównej Królestwa Baridasu, był też używany przez władze prowincji, stanowi też publiczne miejsce spotkań mieszkańców i obywateli Sarmacji.

art. 40 ust. 1 pkt 9 [umożliwianie więźniowi lub banicie wypowiedania się]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest bezprawne umożliwianie odbywającemu karę więzienia albo skazanemu na karę banicji wypowiedania się w miejscu publicznym albo korzystania z systemu informatycznego Księstwa Sarmacji.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku \(TK K 16/11/08\)](#)

Tezy:

1. Kara więzienia ma na celu odizolowanie skazanego od społeczności Księstwa Sarmacji. Wynika to z obligatoryjnych składowych kary, która uniemożliwia skazanemu: wypowiedanie się poza więzieniem oraz korzystanie z systemu informatycznego Księstwa Sarmacji. Wyjątkiem objęto jedynie korzystanie przez uwięzionego posła z prawa do oddania głosu w Sejmie, oraz prawa głosu w wyborach i referendach, a także prawa głosu w sądzie – jednak za każdorazową i uprzednią zgodą członka składu orzekającego.
2. Kanał irc #Baridas w sieci Mizure jest miejscem publicznym Księstwa Sarmacji, a co za tym idzie zabronione jest zabieranie przez odbywających karę więzienia głosu na tym kanale. Przepięstwem jest też umożliwianie osobom uwięzionym zabieranie głosu, co zarzucono oskarżonemu. O ocenie przedmiotowego kanału jako miejsca publicznego przesądza w opinii Trybunału jego oficjalny charakter. Kanał jest promowany na stronie głównej Królestwa Baridasu, był też używany przez władze prowincji, stanowi też publiczne miejsce spotkań mieszkańców i obywateli Sarmacji.

art. 40 ust. 1 pkt 12 [dokonanie bez odpowiedniego umocowania zmiany w infrastrukturze]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest dokonanie bez odpowiedniego umocowania zmiany na serwerze, w bazie danych lub oficjalnym kanale informacyjnym Księstwa Sarmacji.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 5 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/18\)](#)

Teza:

To w jakim stopniu zachowanie oskarżonego wpłynęło na wybory ma charakter drugorzędny. Samo już naruszenie zasad demokracji jako podważające podstawowe zasady Księstwa Sarmacji nacechowane jest znaczną szkodliwością. To, że zachowanie oskarżonego nie wpłynęło na wynik wyborów nie oznacza niskiej szkodliwości czynu.

art. 40 ust. 1 pkt 13 [kwalifikowana forma czynów z art. 43 ust. 1 pkt 2–4 i 8]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest popełnienie czynu zabronionego określonego w art. 43 ust. 1 pkt 2–4 i 8 w sposób lub z motywacji zasługującej na szczególne potępienie.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/29B\)](#)

Teza:

Oskarżyciel prywatny nie ma prawa wnosić o wymierzenie kary na podstawie art. 40 ust. 1 pkt 13. Przepis ten daje prawo do ścigania tylko i wyłącznie oskarżycielowi publicznemu, a ustawodawca nie zawarł możliwości zastosowania kary gdy oskarżycielem jest osoba prywatna.

art. 40 ust. 1 pkt 14 [prowadzenie agitacji wyborczej (referendalnej)]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do sześciu miesięcy lub banicji jest prowadzenie agitacji wyborczej (referendalnej), choćby wyłącznie na rzecz udziału w głosowaniu, pomimo posiadania wiedzy o wyniku wyborów (referendum).

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 17 listopada 2015 roku \(Korona vs Dalek Caan of Skaro\)](#)

Tezy:

1. Publiczne informowanie o preferencjach referendalnych partii politycznej niesie z całą pewnością element perswazyjny, toteż musi być uznane za agitację.
2. Sarmackie prawo tyczy czynów popełnionych również poza infrastrukturą Sarmacji, w sytuacji kiedy wypowiedź oskarżonego była publiczna i skierowana do grupy, w której skład wchodzi Sarmaci. Jednakże okoliczność taka może przemawiać na korzyść oskarżonego, jeśli post został umieszczony poza miejscami publicznymi Księstwa Sarmacji, gdzie nie wszyscy Sarmaci mają dostęp.

art. 41 ust. 1 pkt 1 [bezprawne wywieranie wpływu na organ władzy publicznej]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy jest wywieranie środkami bezprawnymi wpływu na organ władzy publicznej

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 23 października 2016 roku \(TK K 16/10/04\)](#)

Teza:

Żeby można było mówić o bezprawnym wpływie, musi istnieć chociażby minimalna szansa, że w wyniku określonych zachowań organ podejmie pożądane działania.

art. 41 ust. 1 pkt 7 [przywłaszczanie tytułu, herbu, władztwa]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy jest przywłaszczanie sobie herbu, władztwa nad terenami Sarmacji, tytułu arystokratycznego, szlacheckiego, tytułu przynależnego Księciu Sarmacji i Królowi Baridasu, księcia-seniora Sarmacji, tytułów przynależnych każdoczesnemu namiestnikowi Prowincji lub Kraju Koronnego, tytułów nadawanych przez Księcia lub namiestnika Prowincji lub Kraju Koronnego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 13 marca 2017 roku \(TK K 17/01/20\)](#)

Tezy:

1. Trybunał nie posiada z urzędu wiedzy odnośnie tytułów „Lorda-Protektora Ziemi Wschodniosarmackiej; Nominalnego Cesarza Schaletau oraz zwierzchnika Waffen-OK”. Trybunał ustalił w oparciu o informacje ogólnodostępne, że istnieje tytuł Przywódcy Waffen-OK, Cesarstwo Schaletau to twór happeningowy na blogu poza terytorium Sarmacji, a o Lordzie-Protektorze Ziemi Wschodniosarmackiej internet milczy. Z uwagi na powyższe Trybunał uniewinnił oskarżonego od części zarzucanych mu czynów.
2. Odnośnie tytułu Króla Sclavinii Trybunał doszedł do konstatacji, że wykonywanie kary pozbawienia wolności nie stoi na przeszkodzie popełnienia czynu z art. 41 ust. 1 pkt 7 k.s., bowiem nie jest wymagane popełnienie go w miejscu publicznym, a nadto modyfikacja podpisu na miejsca publiczne oddziałuje.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 10 marca 2017 roku \(TK K 17/01/16\)](#)

Teza:

Oskarżony bezsprzecznie usiłował wprowadzić w błąd całą społeczność, formułując podpis w ten sposób (Król^{iczek} Baridasu itd.), żeby został on opacznie zrozumiany jako posługiwanie się tytułaturą, do której nie był uprawniony. Jednak z racji tego, że próbował osiągnąć ten efekt pośrednio, nie używając wprost zabronionych tytułów oraz na niską szkodliwość społeczną czynu (posługiwanie się tytułaturą jedynie w sygnaturze na forum), Trybunał odstępuje od wymierzenia wnioskowanej przez Prefekturę kary i postanawia o łagodniejszym wyroku.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 grudnia 2016 roku \(TK K 16/11/10\)](#)

Teza (uwaga – teza nieaktualna):

Oskarżony tytułował księciem osobę nim niebędącą, jednakże tytuł książęcy nie jest w świetle prawa tytułem ani szlacheckim ani arystokratycznym (Rozporządzenie Księcia z dnia 17 czerwca 2011 r. o tytułach, lennach i herbach).

Następstwem powyższego orzeczenia było uchwalenie przez Sejm Ustawy Sejmu nr 311 dnia 6 stycznia 2017 roku o ochronie tytułów, która nadała nowe brzmienie art. 41 ust. 1 pkt 7. W chwili orzekania rzeczony przepis brzmiał:

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy jest przywłaszczanie sobie herbu albo tytułu arystokratycznego lub szlacheckiego.

Na marginesie należy jedynie wspomnieć, że w ocenie autora komentarza czyn oskarżonego nie wypełnia znamion również i według znowelizowanego przepisu, bowiem tytułu nie przywłaszcza, lecz posługuje się nim względem osoby nieuprawnionej (art. 42 ust. 1 pkt 5).

art. 42 ust. 1 pkt 1 [znieważanie Księcia, Sarmacji, Narodu]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do miesiąca jest publiczne znieważanie Księcia, Księstwa Sarmacji lub Narodu Sarmackiego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 12 maja 2019 roku \(K 3/19\)](#)

Tezy:

1. Czyn oskarżonego został dokonany w określonym kontekście, którym była kampania przed wewnętrznym, białeńskim referendum. Jego przedmiotem był zakres władzy prezydenckiej, nie zaś relacje z Sarmacją - trudno więc zakładać, że chęć znieważenia Sarmacji była elementem kampanii oskarżonego. Sam plakat nie jest obrazem ikonicznym i powszechnie znanym. By wiedzieć jaki obraz znajdował się oryginalnie w miejscu(tj. symbol władzy nazistowskiej), które na przeróbce oskarżonego zajmuje sarmacka flaga, trzeba być specjalistą w dziedzinie historii lub historii sztuki. Trudno więc mówić o efekcie w postaci znieważenia, skoro większość Sarmatów nie miała o znieważeniu pojęcia i nie doszło do powszechnego społecznego oburzenia.
2. Powstaje też pytanie, czy nawet gdyby społeczność miała wiedzę o pierwotnym kształcie plakatu, można by mówić o znieważeniu symbolu narodowego. Historia Sarmacji zna wiele happeningów politycznych opartych na przetwarzaniu symboli totalitarnych czy wizerunków dyktatorów. Czyn oskarżonego nawiązuje do tej tradycji i nie wykracza poza granice happeningu.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku \(TK K 16/11/08\)](#)

Teza:

Wypowiedzi nieprzekraczające granic dopuszczalnych w ramach wolności słowa, w tym prawa do krytyki funkcjonariusza publicznego, choćby funkcjonariuszem tym był Książę, nie stanowią publicznego znieważania Księcia.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 grudnia 2016 roku \(TK K 16/11/10\)](#)

Teza:

Celowe przekręcanie danych osobowych Jego Książęcej Mości jest niewątpliwie Jego zniewagą.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 23 października 2016 roku \(TK K 16/10/04\)](#)

Teza:

Bezprawne wtrącenie Księcia do więzienia nie stanowi jego zniewagi. Zniewaga sprowadza się bowiem do zachowania mającego poniżyć inną osobę poprzez użycie czy też obraźliwe zachowanie względem tej osoby.

Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 10 sierpnia 2016 roku (Tomasz Ivo Hugo vs Maria von Primisz)

Tezy:

1. Niedopuszczalne jest publiczne pouczanie Księcia Sarmacji, a także sugerowanie poparcia dla działalności, która miałyby być rzekomo „bezczelna”. Księciu Sarmacji przysługuje z mocy prawa i obyczaju szczególny status, który nakazuje zwracanie się doń z zachowaniem szacunku i odpowiedniej formy.
2. Nie stanowi złamania prawa wyrażanie dowolnej, nawet nieuzasadnionej opinii na temat stanowiska, które zajmuje Książę Sarmacji w tej, a także innych kwestiach. Nie można zgodzić się z Jego Książęcą Mością, że imputowanie poparcia dla połączenia dwóch prowincji, jest oskarżaniem o szkodliwą dla Sarmacji działalność. W oczywisty sposób jest to wyłącznie kwestią osobistych zapatrywań i nie może być przedmiotem orzeczenia Trybunału. Oskarżona dała wyraz swojemu przekonaniu, że Jego Książęca Mość sprzyjał połączeniu prowincji, do czego miała prawo bez względu na to, czy była to prawda i bez względu na to, jaką opinię ma Oskarżona lub Jego Książęca Mość o tym pomysle.

art. 42 ust. 1 pkt 5 [tytułowanie osoby trzeciej nienależnym tytułem]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do miesiąca jest tytułowanie osoby trzeciej nienależnym tytułem arystokratycznym, szlacheckim lub tytułem przynależnym Księżciu Sarmacji i Królowi Baridasu lub w inny sposób władcą Sarmacji lub Baridasu, księcia-seniora Sarmacji, tytułem przynależnym każdoczesnemu namiestnikowi Prowincji lub Kraju Koronnego, tytułów nadawanych przez Księcia lub namiestnika Prowincji lub Kraju Koronnego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 grudnia 2016 roku \(TK K 16/11/10\)](#)

Teza (uwaga – teza nieaktualna):

Oskarżony tytułował księciem osobę nim niebędącą, jednakże tytuł książęcy nie jest w świetle prawa tytułem ani szlacheckim ani arystokratycznym (Rozporządzenie Księcia z dnia 17 czerwca 2011 r. o tytułach, lennach i herbach).

Następstwem powyższego orzeczenia było uchwalenie przez Sejm Ustawy Sejmu nr 311 dnia 6 stycznia 2017 roku o ochronie tytułów, która nadała nowe brzmienie art. 41 ust. 1 pkt 7.

W chwili orzekania rzeczony przepis brzmiał:

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy jest tytułowanie osoby trzeciej nienależnym tytułem arystokratycznym lub szlacheckim.

art. 43 ust. 1 pkt 3 [pomawianie innej osoby]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy i ścigane z oskarżenia prywatnego jest pomawianie innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą ją poniżyć w oczach opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do określonej działalności, stanowiska lub zawodu.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 20 maja 2019 roku \(K 8/19\)](#)

Teza:

Twierdzenie w agresywnym tonie, że ktoś jest „pederastą”, że jest „ułomny intelektualnie”, „pedałem”, etc – w sposób oczywisty wypełnia znamiona przestępstwa znieważenia, złośliwego niepokojenia osoby trzeciej, czy publicznego jej upokorzenia.

W tym miejscu autor komentarza wskazuje, że w jego ocenie czyn oskarżonego nie wypełnia znamion pomawiania. Opisywane działania w ocenie autora stanowią wyłącznie zniewagę.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 marca 2019 roku \(K 2/19\)](#)

Teza:

W ramach niniejszego postępowania niewątpliwie ma miejsce kolizja potrzeby ochrony prawa do wolności słowa oraz do ochrony czci i dobrego imienia. Aktywność polityczna oskarżyciela sprawia, że granica dopuszczalnej krytyki sięga dalej niż w przypadku osób takiej aktywności niewykazujących. Przepisy karne nie zostały bowiem wprowadzone celem rozstrzygnięcia sporów politycznych, czy uniemożliwiania obywatelom krytyki osób sprawujących funkcje publiczne. Użyte sformułowania nie są wulgaryzmami, nie są tzw. mową nienawiści i nie stanowią zarzutu popełnienia przez wnioskodawcę czynu zabronionego lub złamania konkretnych przepisów prawa.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 26 września 2017 roku \(TK K 17/08/04\)](#)

Teza:

Wybór asesora Trybunału Koronnego jest poprzedzany debatą nad zgłoszoną kandydaturą i każdy z posłów ma prawo wypowiadać się na temat takiej osoby, a nawet wyrażać wątpliwości. Zachowanie oskarżonego nie wykraczało poza ramy działania posła. Nie bez znaczenia dla Trybunału jest też wypowiedź oskarżycielki, którą oskarżony mógł zrozumieć, jako pobudki do wzięcia udziału w naborze na asesora Trybunału Koronnego. Oskarżony miał prawo mieć wątpliwości, co do bezstronności oskarżycielki, jako asesora. Nie bez znaczenia jest też fakt, że w głosowaniu, które oskarżycielka przywołuje jako dowód na poniżenie w oczach społeczeństwa zabrakło oskarżycielce tylko głosu oskarżonego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/29B\)](#)

Teza:

Zgodnie z poglądami przyjętymi w doktrynie, przyjętymi zasadami współżycia społecznego oraz linią orzeczniczą, aby stwierdzić, iż do zniesławienia doszło należy ponad wszelką wątpliwość dowieść, że słowa kierowane w kierunku konkretnej osoby mają charakter zniesławiający i zostały wypowiedziane (napisane) z premedytacją, tj. z bezpośrednim lub pośrednim zamiarem zniesławienia konkretnej osoby. Jednocześnie istotne jest to, czy słowa te przekraczają miarę dozwoloną w określonych stosunkach społecznych.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 6 lipca 2017 roku \(TK K 17/06/11\)](#)

Teza:

Zdaniem Składu Orzekającego słowa oskarżonego (nazwanie strony „tchórzem”), były komentarzem politycznej działalności strony, która w nieodległej przeszłości pełniła urząd Kanclerza Księstwa Sarmacji. Skład Orzekający uznał, że zwrot ten, choć nad wyraz ostry, mieści się w dopuszczalnych ramach debaty politycznej. Niewątpliwie bowiem, każdy obywatel ma prawo do krytyki osób pełniących najwyższe funkcje polityczne – ważne jest jedynie, aby krytyka ta nie przekraczała dopuszczalnej miary. W ocenie Trybunału sporne słowa takiej miary nie przekraczały.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 7 czerwca 2017 roku \(TK K 17/05/13\)](#)

Teza (uwaga – wyrok zmieniony, zob. [Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 6 lipca 2017 roku, TK K 17/06/11](#)):

Brak kodyfikacji zawodu dziennikarza nie implikuje wniosku, że taki zawód nie funkcjonuje w przestrzeni publicznej Sarmacji. W ramach systemu informatycznego Księstwa Sarmacji istnieje funkcjonalność agencji prasowych, w ramach których możliwe jest powoływanie redaktora naczelnego – co dowodzi istnienia faktycznej, hierarchicznej struktury sfery dziennikarstwa. W związku z powyższym Trybunał Koronny nie przyznał oskarżonemu racji, co do stanowiska niemożności popełnienia czynu z art. 43 ust. 1 pkt 3 z powodu braku zawodu dziennikarza w sarmackim systemie prawnym. Zawód dziennikarza, w ocenie Trybunału Koronnego, wymaga posiadania przez osoby go wykonujące nieposzlakowanej opinii, a w szczególności zaufania publicznego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 22 kwietnia 2017 roku \(TK K 17/04/06\)](#)

Tezy:

1. Oskarżony miał pełne prawo podejrzewać, że w przypadku Wnioskodawcy zachodzi domniemanie popełnienia przestępstwa. Takie podejrzenie u Oskarżonego pojawiło się w związku z informacjami zawartymi w publicznych rejestrach Wolnego Państwa Ciprofloksja. Nie zwalniało to jednak Oskarżonego z obowiązku upewnienia się co do aktualności tych informacji przed publicznym zarzuceniem złamania prawa

przez Wnioskodawcę. Zarówno Wnioskodawca, jak i osoby postronne informowały Oskarżonego o tym, że w Wolnym Państwie Ciprofloksja nie funkcjonuje instytucja obywatelstwa, ani instytucja równorzędna w rozumieniu przepisów Księstwa Sarmacji.

2. Niemniej Trybunał Koronny wziął również pod uwagę fakt, że Wnioskodawca pełni funkcję asesora Trybunału Koronnego. Funkcję, która jako jedna z nielicznych w Księstwie Sarmacji wymaga nieposzlakowanej opinii. Czyn oskarżonego jest więc tym bardziej godny krytyki i tym bardziej potencjalnie szkodliwy, że dotyczy wykonywania przez Wnioskodawcę funkcji asesora, a więc zajęcia, dla którego niezbędne jest posiadanie zaufania opinii publicznej oraz autorytetu, zaś sugestie złamania prawa bezsprzecznie podważają zarówno owo zaufanie jak i autorytet.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 3 kwietnia 2017 roku \(TK K 17/02/06\)](#)

Tezy:

1. Przepięstwo stypizowane w art. 43 ust. 1 pkt 3 Kodeksu sprawiedliwosci penalizuje pomawianie innej osoby o takie postępowanie lub wlasności, które mogą ją poniżyć w oczach opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do określonej działalności, stanowiska lub zawodu. By uznać, iż do zniesławienia doszło, spełnionych zostać musi łącznie szereg przesłanek. Co istotne, wystąpienie tych znamion musi być stwierdzone w toku prowadzonego postępowania sądowego ponad wszelką wątpliwość, przede wszystkim zaś, zaistnienia ustawowych znamion przestępstwa nie można dorozumiewać ani doszukiwać się ich wystąpienia drodze analogii lub wykładni rozszerzającej.
2. Konieczne jest dokonanie oceny zniesławiającego charakteru informacji w oparciu o kryteria obiektywne, tj. stwierdzenie, czy w odczuciu społecznym konkretne słowa (zarzuty) kierowane w stosunku do konkretnej osoby mają charakter zniesławiający. Odwołanie się do kryteriów obiektywnych oznacza, że przy badaniu, czy do zniesławienia doszło, większego znaczenia nie mają subiektywne odczucia osoby, której dane – rzekomo zniesławiające – słowa dotyczą.
3. Drugie istotne dla przedmiotowej strony znamię przestępstwa zniesławienia to umyślność działania sprawcy przestępstwa. Zniesławić kogoś można wyłącznie umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 31 stycznia 2017 roku \(TK K 17/01/22\)](#)

Teza:

Do tego, by móc stwierdzić że doszło do znieważenia czy przestępstw pokrewnych, w zgodzie z poglądami dominującymi w doktrynie i powszechnie przyjętymi zasadami współżycia społecznego konieczny jest zbieg subiektywnego odczucia pokrzywdzonego z niewątpliwym zamiarem sprawcy. Z materiału dowodowego nie wynika zaś, by sprawca miał na myśli osobę oskarżonego.

Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku (TK K 16/10/17)

Teza (uwaga – wyrok uchylony, zob. [Postanowienie Trybunału Koronnego z dnia z dnia 22 stycznia 2017 roku, sygn. akt TK D 17/01/22](#)):

Do tego, by móc stwierdzić że doszło do znieważenia czy przestępstw pokrewnych, w zgodzie z poglądami dominującymi w doktrynie i powszechnie przyjętymi zasadami współżycia społecznego konieczny jest zbieg subiektywnego odczucia pokrzywdzonego z niewątpliwym zamiarem sprawcy. Z materiału dowodowego nie wynika zaś, by sprawca miał na myśli osobę oskarżonego.

Rozstrzygnięcie zostało uchylone z uwagi na brak wskazania sygnatury w wyroku, które było wtedy obligatoryjnym elementem ([Postanowienie Trybunału Koronnego z dnia z dnia 22 stycznia 2017 roku, sygn. akt TK D 17/01/22](#)). Niewątpliwie za sprawą omawianej sytuacji przy wprowadzaniu k.p.t.k odstąpiono od obligatoryjności tego elementu.

art. 43 ust. 1 pkt 4 [znieważanie innej osoby]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy i ścigane z oskarżenia prywatnego jest publiczne znieważanie innej osoby.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 20 maja 2019 roku \(K 8/19\)](#)

Teza:

Twierdzenie w agresywnym tonie, że ktoś jest „pederastą”, że jest „ułomny intelektualnie”, „pedałem”, etc – w sposób oczywisty wypełnia znamiona przestępstwa znieważenia, złośliwego niepokojenia osoby trzeciej, czy publicznego jej upokorzenia.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 14 marca 2019 roku \(K 2/19\)](#)

Teza:

W ramach niniejszego postępowania niewątpliwie ma miejsce kolizja potrzeby ochrony prawa do wolności słowa oraz do ochrony czci i dobrego imienia. Aktywność polityczna oskarżyciela sprawia, że granica dopuszczalnej krytyki sięga dalej niż w przypadku osób takiej aktywności niewykazujących. Przepisy karne nie zostały bowiem wprowadzone celem rozstrzygnięcia sporów politycznych, czy uniemożliwiania obywatelom krytyki osób sprawujących funkcje publiczne. Użyte sformułowania nie są wulgaryzmami, nie są tzw. mową nienawiści i nie stanowią zarzutu popełnienia przez wnioskodawcę czynu zabronionego lub złamania konkretnych przepisów prawa.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 26 września 2017 roku \(TK K 17/08/04\)](#)

Teza:

Przestępstwo zniewagi chroni godność człowieka (cześć wewnętrzną) przed takimi naruszeniami, „które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen stanowią wyraz pogardy dla człowieka niezależnie od odczuć samego pokrzywdzonego”. Przestępstwo to, określane także w doktrynie jako obraza, polega na ubliżeniu komuś, obraźliwym zachowaniu się wobec kogoś. Sprawca zniewagi może używać zwrotu, który według powszechnego rozumienia nie jest obelżywy, ale wypowiadający go wie, że w określonym środowisku przypisuje mu się poniżającą treść.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 7 czerwca 2017 roku \(TK K 17/05/13\)](#)

Teza (uwaga – wyrok zmieniony, zob. [Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 6 lipca 2017 roku, TK K 17/06/11](#)):

Trybunał Koronny pragnie nadmienić, że w sensie prawnym zniesławienie (funkcjonujące w sarmackim systemie prawnym w art. 43 ust. 1 pkt 3) jest czynem fundamentalnie różnym od znieważenia (funkcjonującego w sarmackim systemie prawnym w art. 43 ust. 1 pkt 4), w związku z czym uznanie oskarżonego winnym pomówienia, mogącego narazić na utratę

zaufania niezbędnego do wykonywania zawodu nie prowadzi wprost do uznania oskarżonego winnym znieważenia.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 31 stycznia 2017 roku \(TK K 17/01/22\)](#)

Teza:

Do tego, by móc stwierdzić że doszło do znieważenia czy przestępstw pokrewnych, w zgodzie z poglądami dominującymi w doktrynie i powszechnie przyjętymi zasadami współżycia społecznego konieczny jest zbieg subiektywnego odczucia pokrzywdzonego z niewątpliwym zamiarem sprawcy. Z materiału dowodowego nie wynika zaś, by sprawca miał na myśli osobę oskarżonego.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku \(TK K 16/10/17\)](#)

Teza (**uwaga – wyrok uchylony**, zob. [Postanowienie Trybunału Koronnego z dnia z dnia 22 stycznia 2017 roku, sygn. akt TK D 17/01/22](#)):

Do tego, by móc stwierdzić że doszło do znieważenia czy przestępstw pokrewnych, w zgodzie z poglądami dominującymi w doktrynie i powszechnie przyjętymi zasadami współżycia społecznego konieczny jest zbieg subiektywnego odczucia pokrzywdzonego z niewątpliwym zamiarem sprawcy. Z materiału dowodowego nie wynika zaś, by sprawca miał na myśli osobę oskarżonego.

Rozstrzygnięcie zostało uchylone z uwagi na brak wskazania sygnatury w wyroku, które było wtedy obligatoryjnym elementem ([Postanowienie Trybunału Koronnego z dnia z dnia 22 stycznia 2017 roku, sygn. akt TK D 17/01/22](#)). Niewątpliwie za sprawą omawianej sytuacji przy wprowadzaniu k.p.t.k odstąpiono od obligatoryjności tego elementu.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 16 stycznia 2017 roku \(TK K 16/12/01\)](#)

Teza:

Oskarżyciel powinien być w stanie określić jakie konkretne sformułowania stanowią zniewagę. Krytyka publikacji oskarżyciela dokonana przez oskarżonego w pełni mieści się w granicach wolności słowa i nie przekracza standardów etycznych w debacie publicznej.

art. 43 ust. 1 pkt 5 [podszywanie się pod inną osobę]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy i ścigane z oskarżenia prywatnego jest podszywanie się pod inną osobę.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 22 sierpnia 2016 roku \(Korona vs Karol von Graudenz\)](#)

Teza:

Szkodliwość społeczna czynu oskarżonego jest znaczna i działał on w wyjątkowo złej wierze chcąc zagarnąć majątek i zaszczyty jakimi obdarzona jest osoba Magnuma von Graudenz, byłego i niezwykle dla Księstwa Sarmacji i Książęcych Sił Zbrojnych zasłużonego Hetmana.

art. 43 ust. 1 pkt 9 [złośliwe niepokojenie innej osoby]

Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy i ścigane z oskarżenia prywatnego jest złośliwe niepokojenie innej osoby.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 20 maja 2019 roku \(K 8/19\)](#)

Teza:

Twierdzenie w agresywnym tonie, że ktoś jest „pederastą”, że jest „ułomny intelektualnie”, „pedałem”, etc – w sposób oczywisty wypełnia znamiona przestępstwa znieważenia, złośliwego niepokojenia osoby trzeciej, czy publicznego jej upokorzenia.

W tym miejscu autor komentarza wskazuje, że w jego ocenie czyn oskarżonego nie wypełnia znamion złośliwego niepokojenia. Opisywane działania w ocenie autora stanowią wyłącznie zniewagę.

art. 43 ust. 1 pkt 10 [posługiwanie się realnymi danymi osoby, która tego sobie nie życzy]
Zabronione pod groźbą kary więzienia do trzech miesięcy i ścigane z oskarżenia prywatnego jest publiczne posługiwanie się danymi osobowymi umożliwiającymi realną identyfikację lub realnym wizerunkiem osoby, która sobie tego nie życzy.

[Wyrok Trybunału Koronnego z dnia 11 sierpnia 2017 roku \(TK K 17/07/30\)](#)

Tezy:

1. Komunikator internetowy „Discord” nie stanowi miejsca publicznego Księstwa Sarmacji. Zdarzenie, w czasie którego oskarżony ujawnił realne personalia wnioskodawcy miało miejsce na ogólnomikronacyjnym kanale prywatnym, pozostającym w chwili upublicznienia informacji poza jurysdykcją sarmackiego wymiaru sprawiedliwości.
2. W sarmackim porządku prawnym nie funkcjonuje definicja, ani pojęcie miejsca publicznego ogólnego. Każdorazowo właściwym ze względu na dokonywanie interpretacji prawa jest wynoszenie wniosku, że pojęcie „publiczne” tyczy się tylko i wyłącznie miejsca publicznego Księstwa Sarmacji.